

Påstår at det er tradisjonsmusikk

Gjermund Larsen frykter ikke å få tradisjonspolitiet på døra etter sin siste cd.

– Det er viktig for folkemusikkens framtid at den tar opp i seg impulser fra samtiden, sier han.

– I utgangspunktet er plata tuftet på tradisjonsmusikk fra Innherred og andre deler av Trøndelag. Jeg påstår at det er tradisjonsmusikk, samtidig som den beveger den seg et godt stykke ut fra den. Jeg trives med å gå litt ut og inn av tradisjonen, sier Larsen om «Aurum» som er Gjermund Larsen Trios nye plate. Foruten ham selv består trioen av Anders Utnem og Sondre Meisfjord. På noen spor er perkusjonisten Helge Norbakken også med.

Larsen har skrevet all musikk på plata selv. Foruten tradisjonsmusikken er Larsen inspirert av jobbing med den han kaller Johan Sebastian Bachs «barokkslåtter». Barokkmusikken har veldig mye tilfelles med folkemusikken, mener han. Inspirasjon har han også hentet fra tidligere jobbing med den finsk-norske folkemusikkgruppa Frigg, og ikke minst felegruppa Majorustuen (hvor han fortsatt er med), som tærer på ulike tradisjoner, også amerikansk bluegrass.

– Og slikt tåler tradisjons-

musikkens museumsvoktere?

– Det er ikke så mange igjen av dem. Dessuten er så mange folkemusikere i dag solid plantet i tradisjonen samtidig som de gjør nye ting. Slik har det alltid vært. En levende tradisjon må ta opp i seg impulser fra nåtiden. Det er viktig at vi og andre gjør det, så får vi se hva som viser seg å leve videre, sier Gjermund.

– Hva er målgruppa for den nye plata?

– Vi har ikke definert den så nøye, men jeg tror den kan være ganske stor hvis folk bare får sjansen til å høre. Mye av dagens folkemusikk er åpen og tilgjengelig, men spilles for eksempel ekstremt sjelden på radio. Kvaliteten på mye av det er så bra at musikken fortjener et stort publikum, langt utover «miljøet», mener Gjermund Larsen.

Gjermund Larsen Trio spiller konsert på Dokkhuset under Trondheim kammermusikkfestival 24. september; hovedsakelig med musikk fra den nye plata. Konserten inngår i en Rikskonsertturne med elleve stopp fra Oslo til Namsos.

OLE-EINAR ANDERSEN 951 98 657
ole-einar.andersen@adresseavisen.no

God som gull!

Fortryllende oppfølger fra Gjermund Larsen trio.

Cd

Gjermund Larsen trio:
AURUM
Grappa musikkforlag

I ei tid der trønderrocken ser ut til å stå på vent, er det full fart i den trønderske folkemusikken. For to år siden fikk Gjermund Larsen trio Spellemannsprisen for debutalbumet «Ankomst». Verdalingen har denne gang lagd ei mer melankolsk og reflekterende plate. Dette speiler seg også i coveret. Fra åkerlandskapet på «Ankomst», tar «Aurum» oss med inn i skogen, med en alvorlig og tankefull Larsen på forsida.

Gjermund Larsen er fortsatt hovedmann i trioen, men Andreas Utnem og Sondre Meisfjord er viktige medmusikanter og gjør en utmerket jobb på trørgel og kontrabass. Utnem tar også flygelet i bruk, bare hør på den vakre åpningen av «Drømmeland». De fleste av låtene er ettertenksomme, rolige og følsomme. På denne plata fins det ingen leken «Kitchenpolka», men tittellåta «Aurum» har absolutt noe av det

spretne i seg. Den som skiller seg mest ut er «Bachslått», en drivende hyllest til Johann Sebastian Bach. Det er likevel fortsatt vals som står felespilleren hjertet nær, og på «Aurum» har han skrevet vals til sønnen Emanuel og spellemannen Hans W. Brimi. «Emanuelvals» er platas mest rørende og fortryllende låt.

Mange av melodiene på plata viderefører arven fra «Ankomst», og setter man på platene etter hverandre er det som om hører de sammen. Larsen er ikke redd for å begi seg ut på sjangermiks. I den suggerende «Solbønn» er det et preg av østens musikk, «Drømmeland» har jazzvisp på trommene, mens mellomspillet i «Bachslått» er helt i Bachs barokkånd. Larsen utdyper sin stil med sterke melodier og følsomt spill. Og ikke bare er han en utrolig dyktig felespiller, han er også en fenomenal komponist. Utnem og Meisfjords stødige og karakteristiske spill farger musikken og styrker Larsens komposisjoner.

Plata har fått navnet sitt etter det latinske ordet for gull, og jeg tror jammen meg trioen har funnet det.

HØYDEPUNKT: «Emanuelvals», «Solbønn» og «Dans».

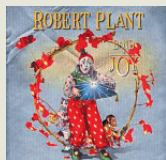
Anmeldt av **VERONIKA SØUM**

En modig di

Han kunne gjenforent Zeppelin, han kunne fulgt opp million-suksessen med Alison Krauss. I stedet har Robert Plant laget sitt mest eklektiske og beste soloalbum.

Cd

Robert Plant:
BAND OF JOY
Universal

Da Robert Plant i 2007 slo seg sammen med bluegrassgullstrupe Alison Krauss og fikk americana-arkeolog T-Bone Burnett til å ratte lyd på utsøkt møte mellom britisk 70-tallsstorhet og nyklassisk americana i «Raising Sand», var det som om veteranvokalistene for alvor skjønte at Led Zeppelin trenger han mer enn han trenger dem.

Etter en alt legendarisk gjenforeningskonsert med gamlelegutta i Zeppelin og Bonham jr. i 2007, valgte Plant å turnere med Krauss og plata de etter hvert vant fem Grammy-priser med, framfor å blåse mer liv i Zeppelin. Planen var deretter å følge opp plata med Krauss, men Plant skrapet også det prosjektet, til fordel for «Band Of Joy», en dristigere, skarpere og mer variert variant av det han gjorde med Krauss.

«Band Of Joy» er den mest vitale og helstøpte plata Robert Plant har gjort siden han la Led Zeppelin på hylla. I en alder hvor mange pensjonerer seg eller gjør gamle sanger om igjen, har 62-åringen laget et album som vitner om en kjærlighet til musikk utenfor opplagte stier og et hjerte for også ny musikk og nye artister. Det siste ganske utypisk for aldrende rockere.

Her smelter han americana og

Ny glød

I stedet for å satse på sikre kort som Led Zeppelin eller Alison Krauss har Robert Plant satt sammen et nytt band med blant andre Patty Griffin (til høyre) og laget sitt beste album etter Zeppelin-epoken i følge vår anmelder. Foto: SCANPIX

britisk folkrock sammen, med medspillere og materiale som gjør at han får maksimalt ut av et liv bak mikrofonen. T Bone Burnett og Joe Henry er de mest kjente produsentene for musikalske ekspedisjoner som dette, men det spørs om ikke Plant her

har valgt den aller beste på feltet, countrydoldis Buddy Miller. Det låter som om de har lokket hverandre ut av boksene, med råere og dristigere gitararbeid av Miller enn i hans arbeid med Emmylou Harris og Solomon Burke.

Like vakkert som før

Det er like vakkert og sakralt som før, og selv om repertoaret er fornyet, er klangen nesten identisk med det vi hørte i 1994.

Cd

Jan Garbarek/The Hilliard Ensemble:
OFFICIUM NOVUM
ECM

Da Jan Garbarek slo seg sammen med vokalgruppa The Hilliard Ensemble og ga ut «Officium» i 1994, opplevde de en enorm suksess. Den stillferdige musikken der lyriske saksofontoner

blandet seg med overjordisk mannssang, slo an strenger hos musikkinteresserte over et stort spekter. Albumet er solgt i over én million eksemplarer.

Sjelden hadde vi hørt noe så vakkert. Albumet omskapte stua til en klangfull katedral hver gang vi spilte det. Slik var det også, i en noe mer begrenset grad, da de ga ut dobbeltalbumet «Mnemosyne» fem år senere.

Nå er de tilbake for tredje gang, og musikken er like fin som før. De vender denne gangen blikket østover og har funnet fram eldgammel kirkemusikk blant annet fra Armenia. Nye komposisjoner er det også

plass til, skrevet av både Arvo Pärt og Garbarek. Garbareks saksofon passer usedvanlig godt til de fire britiske mannsstemmene.

Noen vil likevel innvende at dette har vi da hørt før. De har rett. Selv om repertoaret er annerledes, er «Officium Novum» svært lik den opprinnelige «Officium». Men litt for mye av en god ting er ikke noe å klage over. Man skal være en temmelig kald fisk hvis man synes denne musikken er kjedelig.

HØYDEPUNKT: «Svjete tihij» og «Litany».

Anmeldt av **TRYGVE LUNDEMO**